

flaaede er derhos efter Rettens Skøn det mindste, der kan bydes en Mand, til hvem de ovennævnte Fordringer maa stilles, hvis man da vil undgaa en idelig Skiften paa denne Post til Skade saavel for Retten som for Publikum, hvilket den paagældende i stort Omfang bistaar med Oplysninger, der ikke blot kræve gode teoretiske Kundskaber, men ogsaa et nøje Kendskab til Rettens Praksis. Sluttelig tilføjes, at da den paagældendes samlede Lønningsindtægt — det ovennævnte Ekspeditionssekretærhonorar indbefattet — nu udgør 2,760 Kr. aarlig og yngst Kontorchefs Lønning kun andrager 2,800 Kr. med et Lønningsstillæg efter Lov 26de Marts 1870, der ikke medregnes ved Pensionering, stort 432 Kr., i alt altsaa 3,232 Kr. aarlig, vil den øjeblikkelige aarlige Merudgift kun beløbe sig til 472 Kr.

3) Et nyt 3die Brevskriverkontor under Retten oprettes, og i Spidsen for dette ansættes en Kontorchef med Lønning som nys anført. Med Hensyn hertil henvises dels til den oven for angivne Stigning i Antallet af Tinglæsninger inden Retten, hvilke Ekspeditioner nu udelukkende paahvile de to bestaaende Brevskriverkontorer, dels ogsaa til det meget betydelige Antal Tinglæsninger, der efter Bestaffenheden af de under Indlemmelse indbefattede Arealer vil blive tilført Retten. Antallet af Tinglæsninger i de paagældende Distrikter udgjorde i Aaret 1899: 2,250, og Antallet af Pantebogskopier i Distrikterne er ca. 3,570. Det er Hensigten at overlade Rettens Justitiarius at fordele Forretningerne mellem de 3 Brevskriverkontorer efter de til enhver Tid forhaandenværende Krav.

4) Der oprettes en ny Assistentpost under det nævnte 3die Brevskriverkontor. Yderligere oprettes en ny Assistentpost ved Rettens Skiftekommission. Arbejdet ved denne er, som det fremgaar af de oven for anførte Tal, steget meget betydeligt; men ved Siden heraf gør ogsaa Hensynet til den betimelige Foretagelse af Forseglings- og Registreringsforretningerne — der paa Grund af de ved Indlemmelse fremkommende store Afstande ville tage betydelig længere Tid for de indlemmede Distrikters Vedkommende, end Tilfældet hidtil har været — den ommeldte Forøgelse af Personalet nødvendig.

Idet Justitsministeriet ganske kan tiltræde, hvad der saaledes udtales af Retten, maa man erkende, at det ikke vil være forfarligt at stramme Fordringerne til Rettens Arbejdskraft til en Højde, der med Nødvendighed vilde tilsidefætte Hensynet til den betryggende og hurtige Tilendbringelse af de Retten paahvilende Forretninger. Skal dette Hensyn overholdes, hvad selve Befolkningens Lærv i højeste Grad paafalder, maa det sikkert indrømmes, at en Udvidelse af Rettens Personale i det af Retten indstillede Omfang ikke overstiger det i denne Henseende nødvendige, og man har derfor ikke kunnet nære nogen Betænkelse ved i det foreliggende Lovforslag i det hele at følge Rettens Indstilling. Det skal dog her bemærkes, at det, naar Rettens Sekretariat som nævnt henlægges under en særskilt Kontorchef, ikke kan anses fornødent at forøge Antallet af Assistentter under Retten med mere end 1, idet som Følge af den nævnte Ordning Sekretærforretningerne ikke længer vil lægge Beslag paa en af Assistentterne. Man skal i denne Forbindelse i øvrigt oplyse, at Antallet af Rettens Assistentter ingen Sinde er blevet forøget siden Loven af 25de Marts 1871, idet der til det i dennes § 4 nævnte Antal af 14 ikkun er kommen de i Lovens § 3 ommeldte 2 paa Grund af de deromhandlede Embeders Inddragelse. Endelig skal det her bemærkes, at med Oprettelsen af det oven for nævnte 3die Brevskriverkontor vil fremtidig bortfalde den i indværende Aar paa forventet Tillægsbevilling afholdte Udgift til Lønninger for Funktionærer ved et midlertidigt Assistansekontor for de nuværende to Brevskriverkontorer, jfr. Anmærkningerne til Finanslovsforslaget 1901—1902, Rigdags-tidende 1900—1901, Tillæg A. Sp. 853 ff.

Hvad Lønningen af de foreslaaede Embeds- og Bestillingsmænd angaar, ville den ny Assessor og de to ny Kontorchefer gaa ind under de for disse normerede Lønninger, jfr. Lov 19de Februar 1861, §§ 12 og 13. Med Hensyn til den foreslaaede ny Assistent under Retten har man anset det billigt, at han lønnes med den højeste af de for saadanne gældende Lønninger, jfr. ovennævnte Lov af 25de Marts 1871 § 4, saaledes at Antallet paa højst Lønning bliver 7 imod 10 paa lavest Lønning.